

Söndagen efter jul

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Luk. 12:32.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna söndags texter och böner står i evangelieboken rubriken och predikoämnet *"Barnskapets trygghet"*. Evangeliet i dag om *"Barnet Jesus i det gamla templet"*, om barnets mottagande i templet genom Simeon och Hanna, är dock inte utan vidare ett stöd för tanken på den kristna existensens säkerhet, för frimodighet och glädje. Trots att här skildras en så avgörande händelse som Guds ankomst i köttet till sitt utvalda och av honom stiftade tempel, saknas den uppslutning kring ankomsten, som vore att vänta. Ingen överstepräst i mångfärgad kåpa, inga skönsjungande körer av leviter, inga rökelsemoln möter *"Faderns väsens avbild, evighetens Herre"*, som anammat människogestalt. En ringa, obetydlig skara, två skröpliga åldringar, varav den ena så väl svarar mot det föraktliga begreppet *"kyrkgumma"*, utgör välkomstdelegationen. För någon återväxt tycks det inte sörjt, och medelåldern är oroande hög, skulle en nutida religionsstatistiker och missionsexpert ha menat. Också om vi bortser från sådana invändningar och med rätta kallar dem ytliga, bjuder själva texten motstånd mot den, som här vill smaka trygghet, finna fast mark under fötterna. Simeon säger om *"Faderns väsens avbild, evighetens Herre"* till Maria: *"Se, denne är satt till fall eller upprättelse för många i Israel, och ett tecken som skall bli motsagt. Ja, också genom ditt hjärta skall ett svärd gå. Så skola många hjärtans tankar bli uppenbara."* En storm av hat och hån drar fram genom texten, rop som *"Han stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom"* (Matt. 27:42), hesa skrin som *"Du är besatt av en ond ande"*. (Joh. 7:20) Så går genom våra hjärtan ett svärd, och en ond ande griper om strupen. *"Barnskapets trygghet"*, den omtalade julfriden, tycks långt borta.

Alla dessa anfäktelser måste fördrivas genom ett enda, genom predikan om barnet i Simeons famn, om *"Faderns väsens avbild, evighetens Herre"*, som anammat människogestalt. Det är i honom och i honom allena, i Ordet om honom och i Ordet allena, som *"barnskapets trygghet"* väller fram som en mäktig ström, som lyfter oss över de onda, hesa djävuls-

ropen, som friar oss från anfäktelsens fångstarmar, från motsägelse och fall. Han är satt *"till upprättelse"*, till *"förlossning"*, till *"ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna och en härlighet som skall givas åt ditt folk Israel"*. (Luk. 2:32) Dessa Simeons ord i versen före dagens evangelium är just vad som fyller Maria och Josef med helig bävan. Syndens och dödens och djävulens makt drivs tillbaka av detta barn, vars ringhet är hans storhet, vars utblottelse är vår frälsning, *"på det att I genom hans fattigdom skullen bli rika"*. (2 Kor. 8:9) Simeon avvisade inte ringheten, ty han visste som skolad av Den Helige Ande i skrifterna, att den Herrens tjänare, som han bar i sina armar, var förebådad av profetens ord: *"Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller fägring ... Men det var våra sjukheter han bar, våra smärtor dem lade han på sig ... för att vi skulle få frid"*. (Jes. 53:2 ff.) Om dessa ord bekymrade sig inte översteprästen, inte Israels mäktige, *"icke många mäktiga, icke många av förnämlig släkt"*. (1 Kor. 1:26) Här gäller det ord, som så ofta ljuder i våra evangelier: *"Ty många äro kallade, men få utvalda"*. (Matt. 22:14) Den lilla, föraktliga skara, som hämtar *"Barnskapets trygghet"*, syndernas förlåtelse, liv och salighet i dagens evangelium, gör det genom tron på Ordet. Tryggheten är en trons trygghet, en Ordets trygghet, inte en skådandets trygghet, en känslornas trygghet. Allting tycks tala för översteprästerna och mot Simeon och Hanna. Vi känner oss med våra känslor och reaktioner instinktivt säkra i flertalets gemenskap, i maktens skydd, under det erkändas, uppskattades, allmänt omfattades tälthimmel. Utan detta skydd, avklädda den gamla människans köttsliga tankar, har vi bara Ordet att hålla oss till, som säger: *"Frukta icke du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder riket"*. Så förkunnar vi, att

- I. kyrkan låter sig inte fastställas genom antalet utan genom Ordet,
- II. kyrkan låter sig inte fastställas genom ärvda ämbeten utan genom Ordet,
- III. kyrkan låter sig inte fastställas genom tecken och under utan genom Ordet.

I. Kyrkan låter sig inte fastställas genom antalet utan genom Ordet.

Den lilla hjorden, som av Fadern mottagit riket, som genom Ordet till tron gjorts till Guds kyrka med löftet, att *"dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga"* (Matt. 16:18), bygger på Ordet allena, icke på anhängarnas antal. Den kristne lärs av Ordet att skåda på Guds mun, inte att räkna åhörarna. Endast den köttsliga människan talar som den falske profet, som nyligen försvarade sin villolära med att den omfattades av åtta miljoner svenskar. Honom svarar vi med ordet av bibelöversättaren och kyrkofadern S:t Hieronymus: *"Att du har många av ditt slag, gör dig icke till katolik rättrogen, tvärtom bevisar det, att du är en kättare"*.

II. Kyrkan låter sig icke fastställas genom ärvda ämbeten utan genom Ordet.

Flykten undan Ordet allena som skapande och upprätthållande Guds rike på jorden, tar sig många uttryck. Den, som drabbas av domen att icke höra till Sveriges åtta miljoner, kan vilja kompensera sin ringhet genom att gripa till vad man kallar *"de stora kyrkorna"*, till *"de stora successionskyrkorna"*, till de ärvda apostlastolarna i Rom, Antiokia, Jerusalem

och Alexandria. Där vill man finna stöd, legitimation, grundval men kommer så under samma dom som den förre villoläraren: *"Förbannad är den man som förtröstar på människor och sätter kött sig till arm"*. (Jer. 17:5) Kött är det yttre innehavet av lärostolar, där Ordet stympats, förvanskats och fördrivits. Bara Ordet allena är trons grund och kyrkans kännetecknen.

III. Kyrkan låter sig inte fastställas genom tecken och under utan genom Ordet.

Den plågade, anfäktade människan kan i sin förtvivlan drivas till varje möjligt stöd, som kan skänka den köttsliga känslan en trygghet, som är bastant, konkret, gripbar för ögat. Då träder tecknen och undren fram och erbjuder änglasyner, mariauppenbarelser, helbrägdagörelser, tungotal och allehanda märkligheter på religionens nöjesfält, salubjudet i de mest olika stånd med olika, alltid talföra innehavare, allt efter ordet: han, som *"efter Satans tillskyndelse kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under"*. (2 Tess. 2:9) Också detta avvisar ståndaktigt den rättrogna kyrkan och håller sig med Maria och Josef, Simeon och Hanna, till Ordet allena som trons enda grund.

Amen.